

ELS FORASTERS DEL TEMPS

L'AVENTURA DELS VALLBONA
ALS ANTICS JOCS OLÍMPICS

Roberto Santiago

ELS **FORASTERS** **DEL TEMPS**

L'AVENTURA DELS VALLBONA
ALS ANTICS JOCS OLÍMPICS

Roberto Santiago

Traducció de Josep Sampere

fundación sm

La Fundación SM destina els beneficis de les empreses SM a programes culturals i educatius, i fa atenció, especialment, als col·lectius més vulnerables.

Si vols saber més coses sobre els programes de la Fundación SM, entra a www.fundacion-sm.org

Primera edició: novembre de 2019

Gerència editorial: Gabriel Brandariz
Coordinació editorial: Núria Font i Ferré
Coordinació gràfica: Lara Peces

Il·lustracions de Carlos Lluch
basades en el disseny gràfic original d'Enrique Lorenzo

Aquest llibre s'ha publicat per mitjà de Dos Passos Agencia Literaria.

Títol original: *La aventura de los Balbuena en las antiguas Olimpiadas*
Publicat per Ediciones SM

© 2019, Roberto García Santiago, pel text
© 2019, Josep Samper i Martí, per la traducció
© 2019, Editorial Cruïlla
Roger de Llúria 44 - 08009 Barcelona
editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-4675-3
DL: B-8602-2019
Imprès a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

Els cavalls renillen.

El públic crida enfervorit.

I jo respiro fondo.

Em dic Tià, tinc onze anys i en aquests moments estic a punt de participar en una cursa de quadrigues molt perillosa.

Possiblement, una de les més importants de la història.

Mai no hi havia hagut tanta cosa en joc, en un cursa.

El destí d'un imperi.

Pot ser que més i tot.

Aparentment, només és una cursa de carros.

O com en diuen aquí: el *tethrippon*.

Carros tirats per cavalls.

En concret per quatre cavalls.

Una cursa de debò.

Estic dret, molt concentrat.

Agafó amb temor les regnes del meu carro amb les dues mans.

Els cavalls estan molt esverats.

Observo de reüll els meus contrincants.

A la meva dreta, procedent d'Atenes, dalt de la seva quadriga de color blanc i or, hi ha l'Alexandre Domus, fill del rei, amb el seu somriure permanent.

Una mica més enllà, arribat d'Esparta, subjectant els seus quatre cavalls negres, l'Heptòmides, actual campió invicte, que mai no ha perdut cap cursa.

Al cantó del fons, representant la ciutat de Troia, el Filotes, per altre nom Filotes el Bàrbar, un individu enorme d'aspecte ferotge, guarnit amb grans corretges, capaç, segons sembla, de colpejar els seus rivals i fer el que sigui per tal de guanyar. És l'únic que no porta el casc reglamentari com a protecció.

A la meva esquerra, arribat de Tebes, el Leònides i els seus cavalls Pintós, serrant les dents amb cara de concentració. Diuen que en sap tant de filosofia i d'art com de curses.

Una mica més enllà, provinent de l'illa de Rodes, el Miló el Veterà, el més experimentat de bon tros, amb una espessa barba blanca que crida l'atenció. Ningú no sap l'edat que té,

si bé corre la veu que passa dels setanta, i d'altres diuen que ja ha pres part en una dotzena d'olimpiades. Ha rebut un permís especial dels jutges per poder-hi participar.

Al costat d'ell, l'Isòmac l'Emmascarat, que, com indica el seu nom, es cobreix amb una capa i una caputxa vermella que li tapa les faccions. Ningú no li ha vist mai la cara. Tot i que va néixer a Micenes, es veu que ve de la ciutat d'Alexandria, on ha lluitat en diverses guerres.

I, en darrer lloc, el vuitè participant és... el meu pare!

Ho prometo.

Es diu Sebastià Vallbona, igual que jo, té un bigotàs enorme i quan se li va presentar la possibilitat de competir a la prova principal dels jocs olímpics, va exclamar:

—I tant!

Mon pare sempre diu «i tant». Per a qualsevol cosa. Si fa calor, «i tant». Si em castiga sense sortir de la meva habitació, «i tant». Si està a punt de jugar-se la vida en una cursa de quadrigues contra els corredors més experimentats de tots els temps... «i tant!»

Els peons que subjecten els cavalls davant nostre s'aparten a correueta.

La cursa és a punt de començar.

A les grades, el públic s'ha posat dret.

Aplaudeixen.

Criden

—Tirurí! Tirurí!

Sonen les trompetes.

Els vuit aurigues ens preparem.

No vull presumir de llest ni fer servir paraules rares; jo tampoc no sabia que els conductors dels antics carros grecs es deien «aurigues».

Ara me n'he convertit en un.

En el més jove de les olimpíades, segons diuen.

Una gota de suor em cau front avall.

Hi ha moltíssim en joc, en aquesta cursa.

El guanyador s'endurà la corona de llorer.

Li escriuran poemes, el rebran a la seva ciutat com un heroi, li construiran una estàtua.

A més, però, hi ha una altra cosa.

El guanyador d'aquesta cursa...

Iniciarà una revolució que canviarà la història per sempre.

Des de Macedònia a Egipte, passant per Grècia, Mèdia i Pèrsia.

I com és possible, una cosa així?

Doncs... ara mateix no tinc temps per a explicacions.

Ara m'haig de concentrar en la cursa, que és a punt de començar.

Les portes metàl·liques de davant de cada carro es comencen a abaixar.

I els dotze dofins de bronze situats a la línia de sortida pugen tots alhora: un per cada volta.

Els deu mil espectadors de l'hipòdrom d'Olímpia esclaten en una cridòria ensordidora...

I comença la cursa de quadrigues!

La prova reina dels jocs.

Els vuit carros tirats per trenta-dos cavalls surten a tota velocitat.

Al galop.

A les grades, més crits i brams.

Els encanta, allò!

És una cursa plena de riscos i perills.

Estic mentalitzat: estrenyo ben fort les regnes.

M'han explicat que el primer revolt sempre resulta decisiu.

Els meus cavalls giren amb molta destresa.

Agafó el revolt per dintre, tal com havia previst.

De moment, sembla que me'n surto.

Em poso al capdavant.

Potser només és sort, però hi he arribat:

A la primera posició!

Sento les veus, els crits ensordidors:

-Tià, Tià, Tià!

Aleshores, en aquell moment:

PATAPUM!!!

El meu carro surt volant i vaig a petar a terra.

El Filotes el Bàrbar m'ha atropellat!

Tots dos sortim disparats.

Un gran «oooooooooooooooooooooh» recorre la grada.

A la primera volta, dos carros han quedat eliminats.

Estic estirat a terra, a la sorra.

Em netejo les ulleres.

Contemplo com els altres carros s'allunyen, em deixen enrere.

El somni només ha durat uns quants segons.

Com he pogut pensar que un marrec com jo podia competir en una cursa semblant?

Com més desanimat estic, algú se'm repenja a l'espatlla.

No és una persona.

És... un mico.

És... el Mini Seb.

Un mico molt especial.

El vaig conèixer a Egipte i ara no se separa de mi. Ens hem fet molt bons amics.

El Mini Seb fa un bot per enfilarse al meu carro i se'm queda mirant.

Com si em volgués dir: «No et rendeixis».

–D'acord, tossut –li responc.

Parlar amb un mico és absurd, ja ho sé.

I encara pitjor: els altres carros ja són molt lluny, no els podré atrapar pas.

Tot i així, el Mini Seb agafa les regnes amb la maneta i em torna a mirar.

Pujo al carro d'una revolada.

I em torno a posar en marxa.

Encara que no tingui cap possibilitat, no em rendeixo pas.

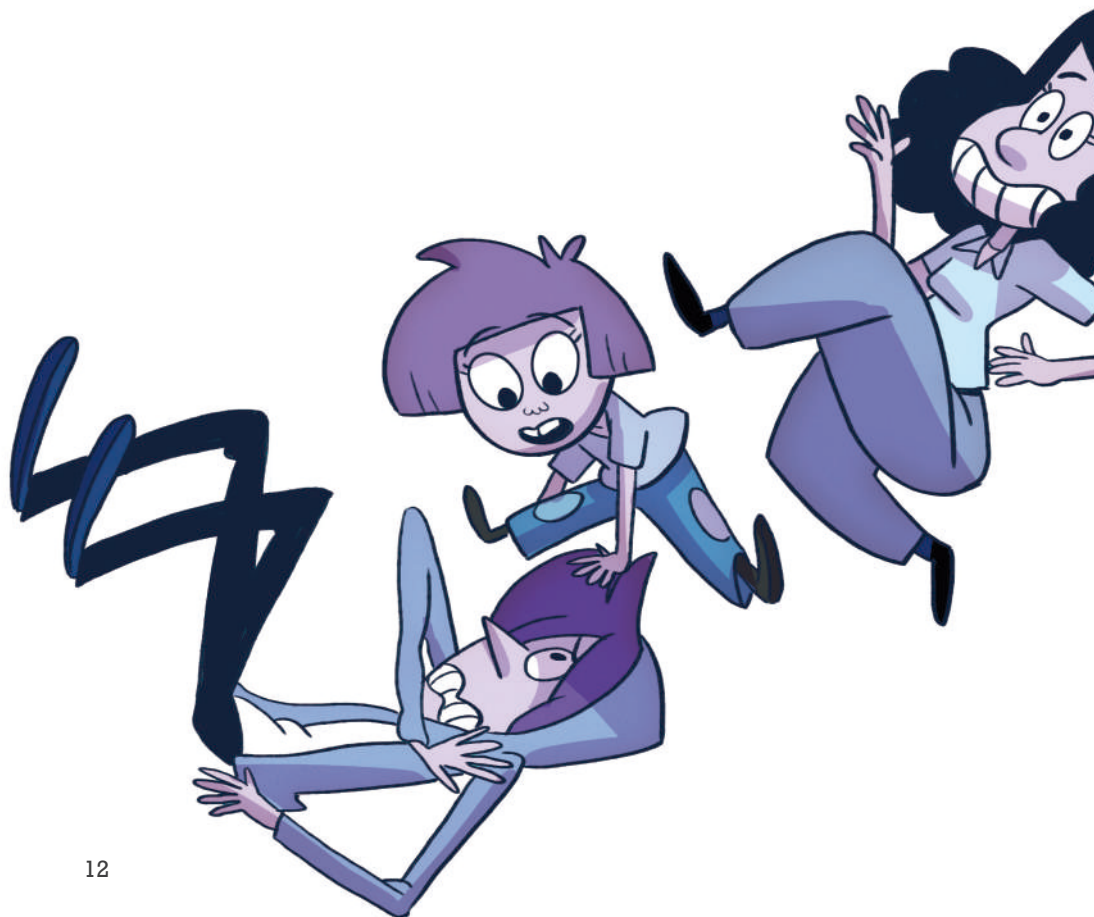
El mateix Filotes, que encara jau a terra escopint sorra, exclama tot sorprès en veure'm:

–La cursa ja s'ha acabat, per a tu! On et penses que vas?

Arronso les espatlles.

I responc:

–Vaig molt més lluny del que t'imagines.

Abans de continuar, serà millor que expliqui com he arribat fins aquí.

Soc d'un poble de la província de Barcelona: Badia del Vallès.

Des de fa no sé quant que viatjo en el temps.

Ja sé que sembla una mica estrany.

Però és la veritat.

Al costat del meu pare i els meus germans, el Santi i la Susanna.

I unes veïnes: la Maria del Carme i la seva filla Maria.

La Maria té la mateixa edat que jo, i és la meva amiga més amiga, i se li formen uns clotets increïbles a cada cos-

tat de la boca cada cop que somriu. Però això no hi té res a veure, ara.

També ens acompanya durant els viatges un científic una mica excèntric que es diu Michel Cobbertine.

Tots li diem Cobb.

En certa mesura, és el culpable de tot aquest embolic dels viatges pel temps i l'espai.

El Cobb tenia el seu laboratori precisament a Badia del Vallès, que pel que sembla és un lloc amb una gran concentració d'energia centrípeta.

En fi, que no sé per quin motiu hi ha moltes tempestes.

El cas és que, un bon dia, la meva família i les meves veïnes vam anar a comprar en un gran supermercat.

I quan en sortíem...

ZAS

Va esclatar una gran tempesta elèctrica.

Mentre anàvem amb les nostres sis bicicletes lluent i noves de trinca, va caure molt a prop nostre un llamp descomunal.

I a través d'aquest llamp vam entrar en un forat negre espai temporal.

I d'ençà d'aleshores que no parem de rodar pel temps a la ventura.

Tot buscant tempestes elèctriques que ens permetin de tornar a casa.

Fins ara no ens n'hem sortit.

Però encara no hem perdut les esperances.

Hem estat en un munt d'èpoques diferents, des de l'Imperi romà fins al Far West, passant per la prehistòria amb els dinosaures.

L'última vegada va ser diferent, però.

Perquè, gràcies al Cobb, vam trobar les vuit pedres invisibles del sistema solar.

Se suposa que amb aquelles vuit pedres màgiques...

Es poden controlar els viatges en el temps!

De manera que ens vam ajuntar tots vuit a sota d'una gran tempesta elèctrica:

Mon pare.

Mon germà Santi.

Ma germana Susanna.

La meva veïna Maria del Carme.

La Maria.

El Cobb.

El Mini Seb.

I jo.

Cada un amb una pedra del sistema solar a la mà.

I vam pensar alhora el lloc a on tots voldríem viatjar.

Una gran font d'energia es va crear al nostre volant...

I vam entrar de nou al forat negre!

Tots estàvem convençuts que en sortir d'aquell forat hauríem tornat per fi a Badia del Vallès.

Representa que era molt senzill:

Només havíem de pensar tots en el mateix lloc.

Però es veu que encara no sabíem fer servir les maleïdes pedres.

Vam començar a caure...

I a caure...

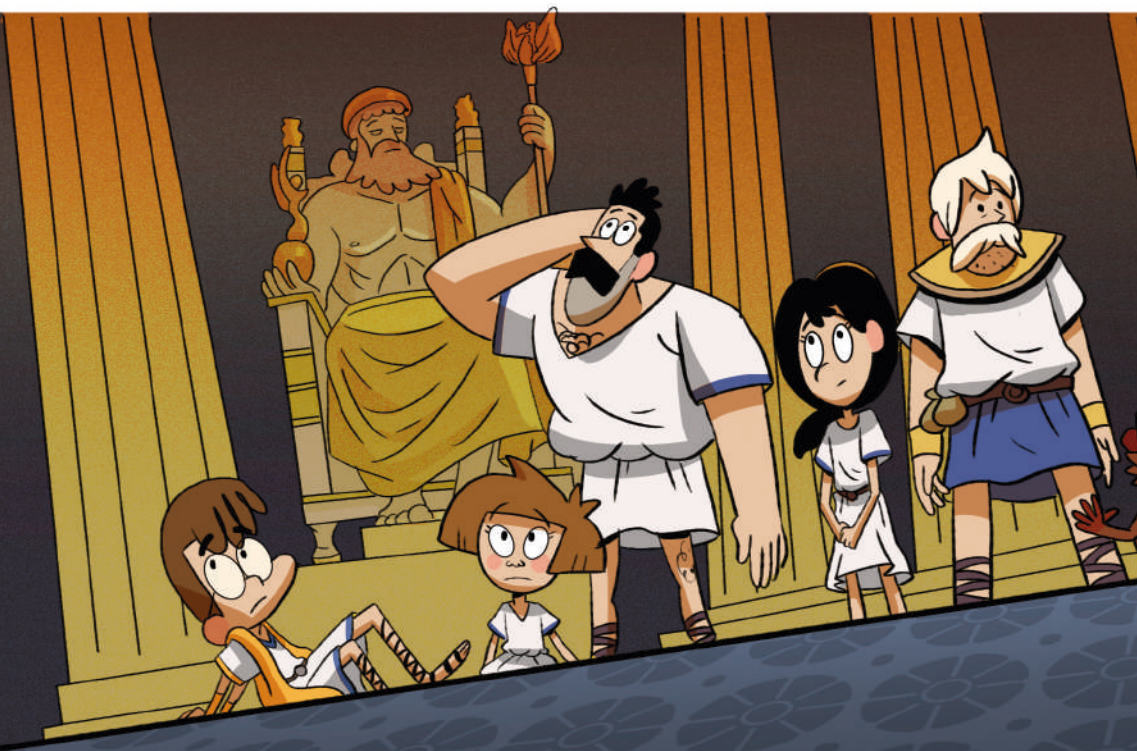
I caure...

Travessant el temps i l'espai.

Perdent la noció de la realitat.

Fins que tots vuit vam anar a parar en una mena de gran superfície blanca envoltada de columnes enormes.

Semblava un palau.

O un temple clàssic.

Una cosa així.

Vaig mirar al voltant bocabadat.

Hi érem tots vuit, amb cara d'espant.

Com a mínim estàvem sans i estalvis.

En un extrem d'aquell indret s'alçava una estàtua gegantina de marbre i or.

Representava un déu o un ésser mitològic, dalt d'un tron, que a la mà dreta tenia un ceptre daurat amb una àliga a la part superior.

–Això no té pinta de ser Badia del Vallès –va murmurar la Maria del Carme.

–I tant –va assegurar el pare.

Vaig començar a posar-me una mica nerviós.

–Vejam –va intervenir el Cobb, maldant per entendre la situació–. Que hi heu pensat tots, en viatjar a Badia del Vallès?

–Jo sí, per descomptat –va respondre mon germà.

–Ja ho crec! –va afirmar la Susanna.

–És clar que sí –va dir la Maria–. Després de tant de temps buscant la manera de tornar a casa nostra, en què volies que penséssim?

–Alguna cosa ha fallat –va insistir el Cobb.

–Com pot ser? –va preguntar el Santi–. Tenim les vuit pedres. I tots hi estàvem d'acord, a tornar a casa. Qui ha pensat en un altre destí?

–No ens precipitem –va dir la Maria del Carme–. En el cas que algú hagués pensat en un altre lloc, per què havien de fer-li cas, les pedres màgiques?

El Cobb va gratar-se el cap.

I va obrir la bosseta de cuir que duia penjada al coll.

–Hem d'estudiar la situació detingudament –va dir–. Encara no sabem com funciona, aquesta energia poderosa. De moment, torneu-me les pedres, que és molt important que estiguin totes juntes...

–Ja, ja, això està molt bé –va insistir el Santi–, però qui ho ha fet? Qui ha pensat en un altre lloc, en un altre viatge en el temps?

–A mi no em miris –va protestar la Susanna–. Que jo em moria per tornar a casa i arribar-hi a temps per participar en la marató de matemàtiques.

–Setciències –va murmurar el Santi.

–Sòmines –va replicar ella–. Molt xerrar, però no sé què m’hi jugo que has estat tu el que has pensat a anar a qualsevol altre lloc.

–Jo mai no hauria pensant a venir en un palau com aquest, t’ho ben dic! –es va defensar ell–. N’estic fart, d’antiguitats! Vull la meva play i el meu mòbil i la meva habitació i les meves coses!

–Ja n’hi ha prou –els va tallar el pare–. És evident que ens hem desviat una mica de la ruta prevista.

–Estic segur que té una explicació lògica, tot plegat –va intervenir la Maria del Carme–. Com s’entén que les pedres màgiques ens hagin portat precisament en aquest lloc? Qui ha pensat en un destí diferent de Badia del Vallès?

–Em sembla que ja ho sé –va respondre la Maria.

Ens vam girar tots cap a ella.

La Maria va aixecar la mà.

I va assenyalar amb el dit índex cap a la part superior d’aquell temple.

En aquell moment precís, al capdamunt de les columnes van aparèixer...

Micos!

Desenes de micos enfilats a dalt de columnes.

No tinc ni idea de què hi feien.

No cal dir, però, que tots ens vam girar cap al Mini Seb.

–Ha estat el mico! –va exclamar el Santi.

–Som aquí per culpa seva! –va assegurar la Susanna.

–Vaig a pelar-lo –va dir mon germà, dirigint-se cap a ell.

De l'ensurt, el Mini Seb va fer un salt i se'm va arrapar al braç tot xisclant.

–Tranquil, que no passa res –li vaig dir, acariciant-lo–. No sabem del cert què ha passat. Si el pobre Mini Seb pensa en altres micos, no és pas culpa seva, és el seu instint natural... A més, no crec que entengués allò de les pedres màgiques.

–No li havíem d'haver donat cap pedra, al mico –va sentenciar el pare.

–Es diu Mini Seb –li vaig recordar una vegada més.

–La pròxima vegada, feu el favor de donar les pedres a algú amb una mica més de cervell –va demanar el Santi.

–Això t'inclou a tu? –va dir la Susanna.

–No et passis –va replicar ell.

–Tot plegat és molt confús –va murmurar el Cobb, observant les pedres.

–Em sembla que tenim un problema més urgent –va assegurar la Maria–. El micos no venen sols. Escolteu, s'acosta gent.

Efectivament, se sentia una remor com si s'acostessin diverses persones.

Se sentien moltes veus.

–Què fem? –va preguntar el pare–. Cada vegada que arribem en una època nova, gairebé sempre ens fan presoners per un motiu o un altre.

Els passos i els murmuris cada vegada estaven més a prop.

Feia l'efecte que eren molts.

Dotzenes de persones, potser.

O centenars.

Venien pronunciant una mena de lletania.

Una cosa semblant a un conjur.

Tots vuit ens vam mirar espantats.

